



La legislatura que vam viure perillosament



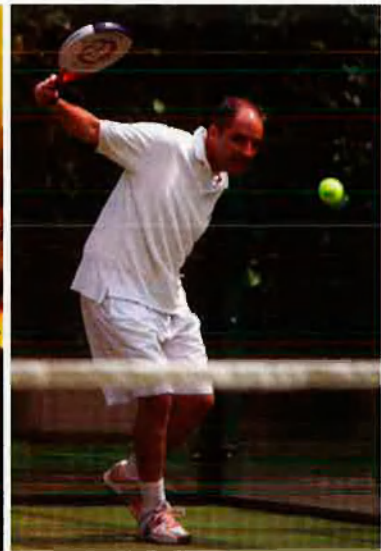
MI COMPROMISO
AGUA PARA TODOS



Atención al perro.

Aquest divendres s'enceta la campanya electoral dels comicis autonòmics i municipals. Una cita amb les urnes especialment interessant al País Valencià: pel PP de Francesc Camps, serà caixa o faixa. Enrere queden quatre anys vertiginosos, anestsats per un seguit de grans projectes –i de propaganda– que hipotequen els comptes públics.

Si l'agenda li ho permet, a Francesc Camps li agrada passejar, jugar al tennis i veure futbol, preferiblement –a diferència del madridista Zaplana– a Mestalla. Quan es creua amb els seus conciutadans, el president valencià mai no dubta: “Aquest, em vota”; “aquest, també”; “un altre”; “i aquest, com si no!”. Tothom. A la seua bombolla –la del lèxic institucional grandiloqüent, la de Canal 9–, no hi cap el desencís. Qui gosarà no votar qui ha capitanejat el País



Valencià de la Copa de L'Amèrica, de la visita del papa, de la inauguració del Palau de les Arts, de l'enriquiment il·limitat gràcies al *boom* urbanístic?

No hi cap, doncs, el desànim. Potser per aquest motiu, tot i que l'associació que els representa li ho demana insistentment, s'ha estimat més no rebre els familiars de les 43 víctimes mortals de l'accident de metro que va sacsejar València el 3 de juliol passat. La desgràcia, segons el Consell, va ser fruit de la "mala sort": i de mala sort, qui més qui menys en té, ni que siga una vegada a la vida. Una fotografia amb gent vestida de dol tacaria un àlbum farcit d'instantànies lluminoses: ben blanques a la Ciutat de les Ciències, blau cel al Port America's Cup.

Ni Leibovitz ni Salgado. La col·lecció d'imatges no són obra de cap insigne fotògraf, però la factura és de rècord, sobretot tenint en compte que cal sumar-la a la que va deixar Zaplana. Els comptes públics valencians són, de llarg, els més rojos de l'estat –un 11,5% en relació al PIB, quan la mitjana estatal no arriba al 6%–, i comprometen la capacitat d'acció de la Generalitat fins més enllà del 2030.

El Palau de les Arts Reina Sofia va costar el triple d'allò que s'havia pressupostat –al poc d'inaugurar-se, va ensorrar-se l'escenari, motiu pel qual les obres que s'hi representen han d'adaptar-se a les circumstàncies–. La relació del Consell amb l'arquitecte del recinte, Santiago Calatrava, no travessa un bon moment, ja que aquest ha volgut introduir millores no previstes a l'auditori. La peça que ha de coronar el macrocomplex de la Ciutat de

les Ciències, l'Àgora, s'havia d'inaugurar al juliol i es troba a les beceroles, per culpa d'aquestes tibantors.

També plana la incertesa sobre el preu que Generalitat i Ajuntament van abonar a canvi d'acollir el III Encontre Mundial de les Famílies, els dies 8 i 9 de juliol de 2006. "*Lo que haga falta*", va insistir l'alcalde de València, Rita Barberà. L'oposició calcula que la trobada podria haver significat una despesa d'entre 20 i 30 milions d'euros. El papa Benet XVI només hi va estar una trentena d'hores, i en certa manera va aigualir la festa, perquè, a diferència d'allò que esperaven els governants locals, no va atacar decisions controvertides del Govern Zapatero.

Se sap, en canvi, què costa cada centre escolar valencià: tres vegades més que els d'Extremadura, Galícia o l'Aragó. El motiu sí és una incògnita, ja que l'empresa semipública que els construeix, Ciegsa, no ha facilitat cap informació als grups de l'oposició que l'hi han demanat. Podria no saber-se mai: un misteriós incendi a la seu d'Alaquàs (Horta), ara fa dos anys, n'hauria destruït proves documentals.

A diferència de la Generalitat, el València CF sí sanarà el seu dèficit, de més de 300 milions d'euros, a curt termini: aquesta societat anònima ha aconseguit una sucosa permuta per la qual estrenarà estadi al 2010, i a més requalificarà la ciutat esportiva de Paterna (Horta) per emigrar al mas de Porxinos, a Riba-roja del Túria. Les acusacions de PSPV-PSOE i Esquerra Unida han estat titllades d'"antivalencianistes", per part del PP.

La Sindicatura de Comptes ha estat tot un malson, pel Consell: va descobrir, per

exemple, que al 2003, qui era director de l'Institut Valencià de Finances, José Manuel Uncio, va carregar vora 7.000 euros a la tarjeta VISA de la Generalitat a fi d'adquirir regals de luxe, un dels quals pel president del PP de València i alcalde de Xàtiva, Alfonso Rus. Va haver de retornar-los a les arques públiques.

Camps ha triplicat els càrrecs públics de l'era Zaplana, de qui ha heretat autèntics maldecaps: la suspensió de pagaments de Terra Mítica n'és un, i el president ja se n'hauria després, de les accions de la Generalitat, si no fóra perquè el preu de venda seria irrisori. La requalificació i posterior venda dels terrenys adjacents al parc és l'última solució proposada. Les factures falses abonades en temps del cartaginer, per feines no realitzades, són una altra llosa que el PP, en tot cas, s'ha negat a investigar en seu parlamentària.

Tot plegat, enmig d'una crisi agrària –dels cítrics, principalment– i industrial –la sabata i la joguina, sobretot– que el Consell mira de compensar contemplant uns indicadors turístics consistents.

Serveis no tan bàsics. Millor observar les banderes blaves de les platges que no els col·legis. Sota un etern pla de nom Creaescola, el Consell ha espolsat pel territori un miler de barracons: n'hi ha que hi han passat set anys, que han conegut el seu primer –qui sap si també etern– amor en un *cubiculum*. I aquells que volien rebre l'ensenyament en valencià, sovint l'han hagut d'escollar en castellà.

Als hospitals, les empreses privades fan l'agost tot l'any, el "model Alzira" és defensat de manera aferrissada pels seus



impulsors i amenaça d'estendre's, com una taca d'oli, arreu del país. Per acabar-ho d'adobar, aparcaments d'hospitals de València i d'Alcoi que fins ara feia servir el personal d'aquests centres, passaran a ser de titularitat absolutament privada.

Quant a infraestructures, la línia ferroviària que uneix Xàtiva i Alcoi continua ancorada en el passat, i encara sort: no hi ha prevista l'anhelada connexió per tren entre Dénia i Gandia, que parteix en dos, com poques comarques, la Safor i la Marina. Poc més que bones paraules, a més, pel que fa a una autovia gratuïta que enllace el País Valencià i Catalunya, i presses d'última hora, fora de temps, perquè es potencie l'arc mediterrani.

Que continue la festa! Però no s'hi val plorinyar. Si cal plorar, que siga d'il·lusió. Abans del 27 de maig, Camps espera anunciar, ja fa mesos que ho negocia, l'arribada d'un gran premi de Fórmula 1 a València. Als carrers de la ciutat. L'embadaliment amb la capital del Túrria del cap del negoci, el multimilionari Bernie Ecclestone –Alejandro Agag, gendre de José María Aznar, podria succeir-lo ben aviat–, i la rapidíssima assumpció del projecte per part de Camps i de Barberà –obviant el jove circuit de Xest, elogiat pel mateix Fernando Alonso– posen tot de cara perquè la notícia siga oficial en plena campanya.

Embogits pels esdeveniments esportius, pocs dies després que Barcelona no haja aconseguit els del 2013 i de manera unilateral, els populars també acaben de fer públic que València optarà als campionats del món d'atletisme del 2015. I

Barberà ja ha avisat que el nou Mestalla acollirà una final de la UEFA Champions League només estiga disponible. L'allau d'esdeveniments internacionals, inaudits fins ara, s'esforcen a amagar els punts foscos de la gestió dels conservadors.

Les "ciutats" –de les Arts, de la Llum, del Teatre...– disseminades per Zaplana han mutat en esport i més esport en el cas de Camps. Fins i tot algun rebrot de l'època anterior, com ara la Ciutat de l'Eufòria o la de les Llengües, sembla que seran nonates.

Malgrat Madrid. La puixança del País Valencià com a centre d'atenció mundial, com a "líder indiscutible" en tot de sectors, és possible tot i els pals a les rodes que posa el Govern estatal: des que hi va accedir, Zapatero ha estat l'ogre perenne del PP autòcton, i això que les trobades entre els respectius presidents han estat bastant amistoses. L'aigua, la inseguretat ciutadana, l'AVE i la immigració han estat només alguns dels ariets, en aquest sentit. Les inversions en la Copa de L'Amèrica, així com la futura gestió del sòl portuari ha calat, igualment, entre la ciutadania. Els socialistes han estat incapaçs de transmetre que la competició velística és possible, en bona part, gràcies als mil milions d'euros que han cedit les arquês estatals. Debats latents com ara l'Estatut català o el procés de pau al País Basc han anat a menys en boca dels populars valencians, sabedors del risc de mobilitzar l'electorat socialista més volàtil. Els índexs de valoració del Govern Zapatero són notablement inferiors als de Camps.

En alguns casos amb més raó –al País Valencià són enviats molts dels subsaharians que arriben a les Illes Canàries, així com Madrid o Múrcia, autonomies també governades pel PP– que en uns altres –el Consell no s'està de dir que falten 2.000 policies, malgrat que l'executiu estatal n'ha enviat diverses remeses, i Aznar va deixar les obres de l'alta velocitat amb Madrid licitades en un 2%, quan ara ho estan al 95%–, les topades amb la Moncloa són quotidianes.

Sovint, per motius poc comprensibles, com la laxitud amb què la Generalitat va rebre la llei antitabac, més permissiva al País Valencià i a Madrid que no a la resta de l'estat. O la més previsible batalla contra el retorn a Catalunya dels anomenats "papers de Salamanca": el Govern Camps va afanyar-se a demanar els papers valencians de l'Arxiu de la Corona d'Aragó, amb seu a Barcelona.

Allò més estrambòtic, en qualsevol cas, va ser un dels darrers precés de l'anterior papa, Joan Pau II, qui va llegir un escrit en què defensava el transvasament d'aigua del riu Ebre a terres valencianes. La influència de la cúria valenciana –predominant a l'estat i clarament en sintonia amb els postulats del PP– va quedar sobradament demostrada en el que seria un dels últims discursos de Karol Wojtyła.

I és que l'aigua ha estat, de llarg, el punt de fricció més usual. La derogació de la clàusula del Pla Hidrològic que feia esment a l'Ebre ha fet molt de mal al PSPV-PSOE. Un tema sensible com pocs i sobre el qual fins i tot el ministre d'Administracions Públiques, Jordi Sevilla, ha vacil·lat.



EFE / VALENCIA CF / RAFAEL



No ho ha fet, en absolut, la titular de Medi Ambient, Cristina Narbona, que ha visitat contínuament les comarques més afectades per la sequera. La implantació del programa AGUA, que prima el des-salatge, no ha evitat enfrontaments de magnitud important: el Consell posa traves a la dessaladora de Torrevella –cabdal pel subministrament al sud–, alhora que va oposar-se de ple al canvi de traçat del transvasament Xúquer-Vinalopó, que el Govern Aznar –i el de Zapatero– ja havia executat en més d’una tercera part. Camps –potser a fi de guanyar complícitats en terreny zaplanista– va estimar-se més defensar els interessos del Baix Segura i de l’Alacantí que no els de les Riberes, fins al punt de desitjar que el nou recorregut no obtinguera subvenció de la Unió Europea. El president de la Junta d’Usuaris del Vinalopó, Andrés Martínez, va partir-se la cara pel PP. Finalment va reconèixer que la seua família planejava un gran camp de golf amb urbanització a Villena, on ara cultiven apís, de la mà del tennista Juan Carlos Ferrero.

Un territori sense límits. La dèria urbanística ha colpejat el País Valencià sense pietat: prop d’un milió de vivendes i d’un centenar de camps de golf hi havia en procés quan Esteban González Pons va aterrar a la Conselleria de Territori i Habitatge per substituir Rafael Blasco, que al seu torn emigrava a Sanitat, la seua sisena cartera –entre les que ha ocupat amb Joan Lerma, Zaplana, José Luis Olivas i Camps–. El repte era tenyir de verd una conselleria color taronja com el totxo. I a

fe que ho ha aconseguit, ja que les seues compareixences públiques parlen de la recuperació de les tortugues indígenes i de la preservació “de l’urbanisme feroç” de zones de muntanya. Una aturada que ha descol·locat els promotors immobiliaris, que no han badat boca potser perquè intueixen que els plans alentits novament agafaran volada en passar maig.

Hi ha casos en què la mà de l’Institut Valencià de la Vivenda (IVVSA), una empresa pública que en principi vetlla per l’interès dels que menys tenen, s’erigeix en agent immobiliari en àrees turístiques –com ara Cullera (Ribera Baixa)– o no –Manises i Catarroja, a l’Horta–, multiplicant les poblacions de la mà d’empreses privades, a les quals aplanava el camí.

En d’altres, l’allau d’habitatges és encara més impactant: a Cabanes (Plana Alta), la població podria multiplicar-se per vint si prospera, com tot indica que així serà, el PAI de Mundo Ilusión, un parc temàtic que quedarà envoltat per la gegantina Marina d’Or –amb tres camps de golf i pista d’esquí artificial–, que depassarà el terme d’Orpesa i envairà la veïna Cabanes. A la ciutat d’Alacant, el pla per urbanitzar el barri de Rabassa –ara amb l’únic suport del PP, al govern municipal, però en primera instància amb el plàcet dels socialistes– injectarà 15.000 noves vivendes al municipi en una de les últimes zones d’expansió que queden.

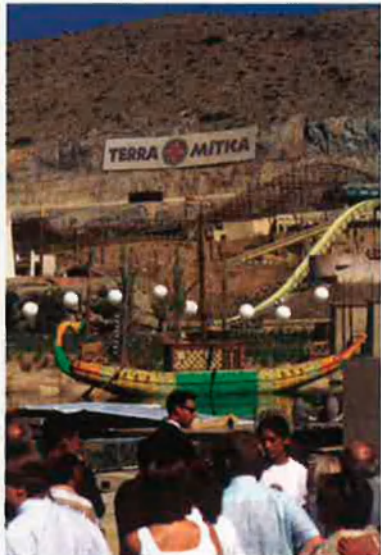
A València, l’horta periurbana, tot i els anuncis de protecció de l’alcaldessa Barberà, perd terreny a barris com Campanar o la Punta. A pocs quilòmetres, a Alboraya, el trasllat d’un centre comercial

a zona rústica podria posar en perill el cultiu de la xufla. On avui s’aixequen hipermercats, el consistori vol fer-hi cases.

El turisme d’interior ha experimentat un augment considerable, al País Valencià, però la prioritat absoluta és el turisme de sol i platja. Quan Narbona va criticar aquest model, la resposta va ser contundent, i no menys galdosa va ser la que va rebre dels hostalers benidormers la ministra de Vivenda, María Antonia Trujillo, orgullosa de no haver-hi estat: “Ni conec, ni vull conèixer Benidorm”, va dir.

Partit i dividit. Els principals enemics del PP, però, cal buscar-los a dins mateix. Precisament amb motiu de les escasses inversions que, segons els seguidors d’Eduardo Zaplana, fa el Consell a les Marines –on viuen molts dels fidels de l’expresident–, la consellera de Turisme, la campsista Milagrosa Martínez, i la titular de Cooperació, la benidormera Gemma Amor, van escridassar-se al bell mig d’una reunió del Consell. Ha estat una de les in comptables ocasions en què la divisió del PP ha traspassat la intimitat.

La guerra, que mitjançant batalles continuades va guanyant Camps, va esclatar al poc que el president prenguera possessió. La plantada d’una vintena de diputats zaplanistes en ple debat sobre les inversions del Consell, el juliol del 2004, va marcar un abans i un després. Persones pròximes a Camps i alguns mediàtics fixatges del bàndol enemic van celebrar poc després un dinar en què donaven ple suport al successor. Des d’aquell moment, Camps ha mirat de fer-se amb el control del



partit, amb l'aval que li dona, al nord, un Carlos Fabra que controla la demarcació de Castelló. A València, tret de la Safor, el president del partit no té problemes, però el drama ve al sud, on la mà dreta de Zaplana i president de la Diputació d'Alacant, José Joaquín Ripoll, ha encadenat mostres i mostres de rebuig a la gestió de Camps, a més de plantar-li cara al congrés regional, celebrat al 2004.

En aquella cita va ser escollida secretària general, número dos, Adela Pedrosa, la silent Adela Pedrosa. "Dona i d'Alacant", com no deixava de repetir González Pons als periodistes pels passadissos, a fi de popularitzar una persona que fins aleshores havia passat del tot desapercebuda. Com desapercebuda ha passat tota la legislatura a les Corts, tot i seure entre Serafín Castellano –portaveu parlamentari– i Ricardo Costa –vice-secretari general dels populars valencians i autèntic secretari general–. Pedrosa, en les seues compareixences públiques, es limita a llegir allò que ha de llegir. Sense l'odi que es professen zaplanistes alacantins i campsistes valencians, Pedrosa no ocuparia un lloc de tanta rellevància.

"*Cárgatelos a todos*", li va dir González Pons a Camps després que dues conselleres zaplanistes i una desena de diputades d'aquest mateix sector signaren un document redactat per les diputades socialistes i d'Esquerra Unida, en què demanaven la destitució del subdelegat del Consell a Elx, Manuel Ortuño, pròxim a Camps i que havia titllat d'"*inútil, marquesita y puta... perdón, diputada*", la diputada zaplanista al Congrés Enriqueta

Seller. A la capital del Baix Vinalopó, i amb motiu d'una presentació d'avals per a assistir al congrés regional, la disputa de les hosts va acabar a galtades. L'endemà va ser, de fet, tema estrella de diversos programes de teleporqueria.

La disputa Camps-Zaplana ha tingut tants episodis com dies la legislatura: alguns, de ben recents, com el pacte del segon amb els socialistes per renovar els òrgans de govern de la CAM, o el trencament del partit a municipis d'anomenada: a Elx, Gandia, Dénia, Ontinyent, Sueca o Pego, els ciutadans podran escollir entre un PP oficial i un altre d'oficiós. A Benidorm, els populars podrien perdre l'alcaldia per les disputes internes. La família de Zaplana, campsista, ha perdut la presidència local del partit davant Gema Amor, a qui dona suport l'exministre.

Camps, que ha d'agrair favors a tort i a dret, pensa en l'excèntric Alfonso Rus com a president de la Diputació de València, i en Fernando Giner, exfalanquista i actual president de la corporació provincial, com a president de les Corts. Tots dos van ser devots de Zaplana.

Imputats a les llistes. Uns equilibris impressionants, els de Camps. A les llistes a les Corts valencianes hi ha dos imputats per presumptes afers de corrupció: els alcaldes d'Alacant, Luis Díaz Alperi –pels casos Mercalicante i dels aparcaments– i de Torrevella, Pedro Ángel Hernández Mateo –per haver comprat un terreny a Almoradí a canvi de 180.000 euros, i haver-lo venut, dos anys més tard, per 5,4 milions–; a la llista

municipal del PP de Castelló hi ha Carlos Fabra, imputat per frau a la hisenda pública i contra l'administració de l'estat en un procés judicial que s'allarga *sine die* a Nules (Plana Baixa). Camps hauria desistit que no es presentara a la reelecció al capdavant de la Diputació, però l'afectat ja ho va deixar clar: "Estic molt fresquet", va assegurar, a més d'avisar que, si volia, "dins del meu ample patrimoni", podia presentar-se a la llista d'Orpesa.

El ben cert és que al relliscós terreny de la corrupció, Camps paga l'herència de Zaplana: els contractes secrets del cantant Julio Iglesias amb l'Institut Valencià de l'Exportació (Ivex), un cas destapat pel diari *Levante* i gràcies al qual sabem que la Generalitat Valenciana va abonar el triple d'allò estipulat al "contracte A", i a través de paradisos fiscals, són una llosa de la qual el president no se'n vol fer càrrec: ha vetat qualsevol comissió d'investigació arriscada. L'única ha estat la de l'accident de metro, en ple estiu i de bòlit –quatre dies hàbils, tan sols–, i va acabar sense cap responsable polític.

A la recerca de la cultura. Més enllà d'algun colp de talonari –com el de Lorin Maazel al capdavant de l'orquestra del Palau de les Arts–, la relació del PP amb el món cultural ha estat mins: la Biennal de les arts i la Mostra de Cinema del Mediterrani de València van a la deriva, la programació de Teatres de la Generalitat és pràcticament tota en castellà i basada en productes forans de dubtosa qualitat.

Hi ha hagut moments per a la història, com la cita que Barberà va fer del poeta



àrab Al-Russaff en la inauguració d'una biblioteca al barri en què va viure: després de pronunciar un poema traduït al valencià, l'alcaldeessa va concloure que "els valencians ja parlàvem així, abans de l'arribada de Jaume I". O la certesa que té Alfonso Rus que al País Valencià ja es parlava la llengua de March en temps dels *valentini* romans. O les declaracions del gadità José Manuel Caballero Bonald, que va presidir al 2005 el jurat del primer premi Ciudad de Torrevieja, dotat amb 360.000 euros, atorgat el locutor de la COPE César Vidal i que, segons Caballero, era "una apologia del franquisme".

La COPE i la Generalitat, en realitat, tenen una estreta relació: exredactors de la cadena dels bisbes ocupen llocs directius a Ràdio 9. I una de les dues freqüències autonòmiques de TDT l'ha rebuda Federico Jiménez Losantos; l'altra, el grup Vocento. Sobre la manipulació dels informatius de Canal 9, està gairebé tot dit.

La recerca no gaudeix de més salut: la Generalitat gairebé no contracta ningú, hi ha becaris amb més de 40 anys, i investigadors de la talla de Bernat Sòria, un expert en el camp de les cèl·lules mare, han hagut de fugir a autonomies amb menys entrebanca de caire ideològic.

Pel que respecta a les universitats, el descencant dels rectors de València, Castelló i Alacant és patent. I, com més va, més: el Consell projecta una universitat virtual sense consullar-ho amb ells, i pretèn que la Universidad Católica San Vicente Màrtir, depenent de l'arquebisbat, impartesca Medecina.

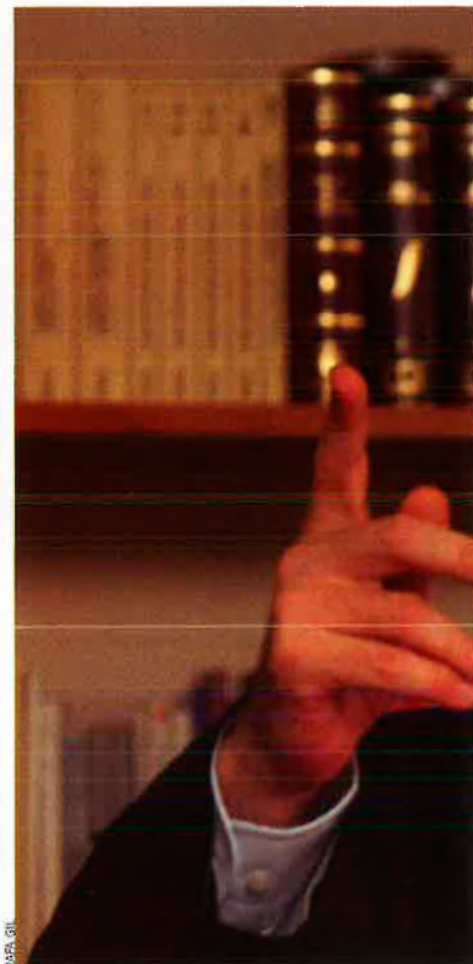
Regionalisme benentès. No sols hi ha deixos de nacionalcatolicisme, sinó que el PP valencià ha emprès una severa campanya d'autoafirmació valencianista, dins de la indissoluble nació espanyola. Ha marcat terreny amb Catalunya en temes que afectaven l'economia—com l'arc mediterrani, apartat del pla d'inversions de la UE fins el 2025—. La pressió dels empresaris, temerosos que el País Valencià quedara arraconat al mapa, fa que ara el Consell aposte per l'arc, tot i que no en vol sentir a parlar d'euroregions "que deixen la Comunitat Valenciana en la perifèria". La indubtable prosperitat del port de València, ja al nivell del de Barcelona, ha estat venuda pel Govern de Camps com una cursa competitiva, mai no com una oportunitat per crear sinèrgies que beneficiaren tots dos ports.

El president ha conreat una amistat de parella de fet amb el seu homòleg murcià, Ramón Luis Valcárcel, però no va reunir-se ni una vegada amb Pasqual Maragall. El Consell ha potenciat un eteri "eix de la prosperitat" que unia Madrid, País Valencià i les Illes. Ha envaït l'autoritat de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua quan, en ple debat sobre el memoràndum de les llengües a la UE, els acadèmics volien emetre un dictamen que avalava la unitat del català, i el conseller de Cultura, Alejandro Font de Mora, va irrompre a fi d'evitar-ho; més endavant, va forçar la reelecció d'Ascensió Figueres—militant del PP— com a presidenta, en lloc de l'opció "universitària" que liderava Emili Casanova. La pròpia reforma de l'Estatut, el gran èxit de Camps de la legislatura, inclou referències constants a l'"idioma valencià". El PP també va actuar amb poca sensibilitat en descobrir-se que pretenien ampliar el cementiri de València sobre una fossa comuna de repressaliats del franquisme: la posterior creació d'una ambiciosa Comissió de la Veritat va ser ridiculitzada pel propi Mariano Rajoy.

Por al canvi. Hi ha actituds que denoten por al canvi, a les files del PP: un decret de convocatòria electoral amb inseguretats jurídica per no haver volgut reformar la llei electoral, com en principi obliga el nou Estatut; els intents per captivar el vot secessionista, demanant Unió Valenciana que no es presente; l'adéu a la política d'un encara jove vicepresident Víctor Campos; la constant al·lusió a la República i els Països Catalans que defensaria un hipotètic tripartit, al qual anomenen "*batiburrillo*"; la sospitosa creació d'un Partit Socialdemòcrata que inclou familiars de Rafael Blasco i que, segons aquest, furta vots als socialistes; les rodes de premsa de Camps sense preguntes, i ara la seua negativa a participar en debats; l'allau de publicitat institucional, a última hora; la censura de *Ja en tenim prou*; els intents de tancar els repetidors de TV3.

El passat 25 d'Abril, 300 anys després de la desfeta d'Almansa, Francesc Camps jugava a tennis mentre a les Corts se celebrava l'acte institucional. Un revès de *grand slam*, una bola de partit, a aquell Camps de fa quatre anys, que va enfilarse al Penyagolosa per proclamar la seua robusta valencianitat.

Víctor Maceda



El PP havia de fer una campanya de perfil baix que no mobilitzara l'electorat socialista, i no s'està de fer soroll. En canvi, el PSPV-PSOE, que ha de captivar els seus abstencionistes, sí que fa una campanya de perfil baix. És el món al revés.

—L'objectiu del PP és fer una campanya de perfil molt baix, però el seu tarannà i les relacions que mantenen en el si del partit els han dut a cometre alguns excessos. Allò més greu és la limitació de la llibertat d'expressió: saben que si la societat està més informada, els resultarà més difícil continuar amb l'engany en què vivim, segons el qual donen aparença de veritat a una gran mentida. Aquest atac a la llibertat d'expressió pot provocar que molta gent s'adone definitivament de la necessitat de votar per fer-los fora.

—Les actituds censors del PP són simptomàtiques d'una fi d'època?

—És l'efecte de l'etapa que hem viscut, i que ara es veu agreujada amb el Govern de Camps. Semblava que Camps era un tipus més moderat, més demòcrata que